



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. április 14.
(csütörtök)**

Szepesy László

IGAZÁN SZERETNI

Énekek: 392, 395

Alapige: 2János 1,1-2

„A presbiter a kiválasztott asszonynak és az ő gyermekeinek, akiket én igazán szeretek, és nem csak én, hanem mindenki, aki megismerte az igazságot. Az igazságért, amely megmarad bennünk, és velünk lesz mindörökké:”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy Te magad alapoztad meg és vetetted meg az egyetlen alapot, amelyre üdvösségünk épülhetett. Köszönjük, hogy Te magad vagy az a kőszikla, amely mindörökké megáll, és hogy a Beléd vetett hit által, minket is megtartasz kegyelmedből. Köszönjük, hogy amikor jönnek az élet viharai, és a sziklára épített ház próbára téte-
tik, bár lehet, hogy kárt szenved, de mégis megmaradhat kegyelmedből, mert Te magad vagy az, aki megtartod.

Köszönjük Neked, hogy minden megpróbáltatás, nehézség, fájdalom, vagy éppen öröm és áldás közepette megőriztél bennünket Te magadban, és hogy egy test tagjaiként ma este is összejöhattünk arról bizonyosságot tenni, hogy Te eljöttél megmenteni embereket. Köszönjük, Urunk, hogy mi is kiválasztottak lehetünk, mert könyörültél rajtunk, és hogy a ma esti alkalmunk is Terólad szólhat. Kérünk erre külön is, hogy Szentlelked mutassa meg, ragyogtassa fel a mi megváltó Urunkat az ígén keresztül, annak igaz hirdetésében és őszinte, hitből való meghallásában egyaránt.

De könyörgünk, hogy ne csak hallást, és ne csak az ige hirdetését add meg nekünk, hanem azt is, hogy életünkkel, a hitből származó cselekedeteinkkel tudjunk Rólad beszélni. Így kérünk, hogy munkálkodjál szívünkben igéden keresztül, és áldd meg ma esti alkalmunkat is.

Kegyelmedben bízva kérjük mindezt, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

János apostol 2. levele sok nagyon rövid, de tömör kijelentést tartalmaz, ezért nehézséget szokott okozni számunkra, hogy meghatározzuk, hogy miről is szól valójában a levél. Több témát is megnevezhetnénk, amelyekről beszélhetnénk a levél alapján, ma azonban csak arra az egyre szeretnék koncentrálni, ami az egész levél mondanivalóját meghatározza. Ez pedig az igazság megkülönböztetése a hazugságtól, különösen is a szeretettel kapcsolatban. Bár az egész levél csupán 13 versből áll, mégis az első 4 versében 5 alkalommal fordul elő a görög alétheia szó, amit legtöbb esetben igazsággal fordítunk. És bár később nem szerepel többet ez a kifejezés, mégis meghatározza az apostol mondanivalóját. Mert az apostol beszél arról, hogy hitetők jöttek a világra, akik a korábban kijelentett és megismert igazságot akarják elferdíteni, és a hívőket elvonni attól. Hogy erre felhívja a figyelmünket az apostol, már rögtön a köszöntésben is használja az igazság szót, mert így ír: *„kegyelem, irgalom, békeesség legyen veletek az Atya Istentől, és az Úr Jézus Krisztustól, az Atyának Fiától igazsággal és szeretettel”*. Ez az igazság azonban nem az az elvont filozófiai igazság, amelyet oly gyakran megfoghatatlannak tartunk – mint Pilátus is –, hanem az az isteni igazság, amely a krisztusi szeretetben öltött testet, és jelent meg ebben a világban számunkra is. Ma esti alkalmunkon erről az igazi szeretetről lesz szó, amelyről az apostol is ír ebben a levélben, mert amikor megszólítja a címzetteket, azt mondja, hogy *„akiket én igazán szeretek”*.

Rögtön az elején tisztáznunk kell, hogy amikor a Szentírás a szeretetet az igazi jelzővel látja el, akkor egyben arra is utal és azt is állítja, hogy létezik olyan szeretet is, amelyik nem igazi. Másképpen fogalmazva ez annyit jelent, hogy az igazi szeretet, azaz a krisztusi szeretet mellett létezik egy hazug szeretet is, amit mi szeretetnek tartunk, de valójában nem az. Ezt mi nevezzük az egyszerűség kedvéért emberi szeretetnek. E kettő, a krisztusi és az emberi szeretet között hatalmas a különbség, de mégis nehezen teszünk mi magunk különbséget, mert nehezen ismerjük fel az egyiket és a másikat. Ennek oka pedig néha az, hogy még mi magunk is nagyon az elején járunk annak, hogy megtanuljuk Krisztustól, mit jelent igazán szeretni.

Az emberi szeretet már a szívünkben volt az újjászületésünk előtt is, de a megtérésünkkel nem múlt el. A hitetlen ember is vágyakozik ugyan a szeretetre, vágyakozik arra, hogy másokat szeressen, nem isteni, hanem emberi módon. Ez az emberi szeretet – mint az óemberünk vágya – pedig tovább él bennünk, és próbálja helyettesíteni a krisztusi szeretetet, amely a megtérő ember számára teljesen új dolog, mert még csak a kezdő lépéseit tette meg ezen az úton azzal, hogy viszonzta Krisztus szeretetét, elismerve Őt Megváltójának. Igazából a hívő embernek feladata lenne a Krisztustól való szeretetet tanulni, és gyakorolni a hétköznapiakban – a tanítványság ezt is jelenti –, de sokszor ezt azért nem tesszük meg, mert vagy meglegszünk az emberi szeretettel, és valljuk be, lusták vagyunk újat tanulni, vagy a következmények miatt félünk kapcsolatainkat új alapra, krisztusi alapra helyezni (mert ha a krisztusi szeretet alapjára helyezzük a kapcsolatainkat, némelyik meg fog változni, lehet, hogy

meg is fog szakadni, és sokszor emiatt félünk), vagy pedig magunk sem tudunk különbséget tenni emberi és krisztusi szeretet között. Akármilyen legyen az ok, elég gyakran beletévedünk abba a bűnbe, hogy a bűnös emberi vágyainkból származó szeretetet összetévesztjük azzal a krisztusi szeretettel, amely nem az emberi szív munkája, hanem a Galata levél szerint a Szentlélek gyümölcse bennünk (5,22).

És hogy mennyire fontos különbséget tenni a kettő között, arról leginkább Pál bizonyágtétele beszél az 1Korinthus 13-ban, amikor arról beszél, hogy az emberi szeretet képes a legnagyobb áldozathozatalra is, mert a vagyonát szét tudja osztani mások között, mindent oda tud adni, még akár az életét is fel tudja áldozni, mert testét tűzre adja, mondja Pál, mégis, vonja le a következtetést az apostol, hiába történik meg mindez, ha az igazi, azaz a krisztusi szeretet nincs meg az illetőben. A 2. vers végén azt mondja erről az emberről, hogy semmi marad az az ember a krisztusi szeretet nélkül. Ezért, hogy nehogy a Pál által példaként említett ember tévedésébe essünk, néhány lényeges különbséget felsorolnék, amelyben különbözik az emberi szeretet a krisztusitól.

Az első fő különbség a kettő között a forrásuk. Míg az emberi szeretet magából az emberi szív azon vágyából fakad, hogy ne legyen egyedül, mert társaságra vágyik, ezért kívánja a másik jelenlétét, és akarja azt, hogy viszonzósságát őt, addig a krisztusi szeretet forrása maga Jézus Krisztus, és nem valami bizonytalan emberi érzés. János apostol első levelében hívja fel erre a figyelmünket, amelyben többször is bizonyosságot tesz arról, hogy Isten maga a szeretet (4,8.16).

Továbbá az emberi szeretet önmagáért szereti a másik embert, azaz szeretetének oka a másik emberben található meg. Különböző jó és szerethető tulajdonságokat határozzunk meg, ezeket keressük, és ezeket használjuk okként arra, hogy szeressünk. Az emberi szeretet azért szereti a másikat, mert egy képet alkot magában a másokról, és ezt szereti. Például, azért szeretem a másikat, mert olyan vicces, olyan türelmes, olyan segítőkész, figyelmes, megértő, vagy éppen – keresztyénekre gondolva – mert erős hite van, kitartó a szolgálatban, szépen tud imádkozni, és még sorolhatnánk. Az emberi szeretet arra néz, hogy az ember mit tesz, és az alapján dönti el, hogy szereti-e az illetőt, vagy nem.

Az emberi szeretet azonban önmagában hordozza saját korlátait. Mert amikor a másokról kiderül, hogy bizony sok bűne van, akkor az emberi szeretet meghidegül, és átcsaphat megvetésbe, vagy lenézésbe, vagy akár gyűlöletbe is; mivel nagyot csalódunk a másokban. Az emberi szeretet nem képes elfogadni az igazságot, azt a bibliai kijelentést, hogy mindenestől fogva gyarlók, esendők és bűnösök vagyunk, ezért nem is képes az ellenség szeretetére, és ez jelenti az igazi korlátot számára. Az emberi szeretet nem engedi, hogy az igazság az ember bűnösségéről ő és a szeretett embere közé álljon, hanem feláldozza ezt a bibliai igazságot, hogy továbbra is kielégíthesse a szeretet iránti igényét. Ezért nem akarják sokan elhinni és elfogadni azt, hogy mennyire bűnösök vagyunk mi az Ige alapján, hanem csak finomítgatjuk, vagy egyenesen tagadjuk is, hogy de hát mindenki bűnös, és azért a másik mégsem annyira. Mert hogyha beismer-

nénk, hogy annyira bűnösök vagyunk, amennyire a Szentírás mondja, akkor az emberi szeretet okafigyottá válna, nem találna sok jót a másokban, amiről a Szentírás egyébként azt mondja, hogy az emberben nincsen Isten szerinti jó.

A krisztusi szeretet azonban nem önmagáért szereti az embert, hanem Krisztusért. Nem azért szereti az embert, mert annyira szeretetreméltó lenne, hanem mert Krisztusban megismerte és meg is kapta a szeretetet. És mivel Isten Lelke tanítja meg és teszi képessé őt a szeretetre, ezért tud szeretni másokat. Krisztustól parancsot is kaptunk arra, hogy szeressük egymást, még az ellenségünket is, ahogyan Ő is tette és teszi is ezt velünk nap mint nap. A krisztusi szeretet oka tehát nem a másik emberben van, hanem Jézus Krisztusban és abban, hogy Ő megparancsolja nekem, hogy én éljek ezzel a szeretettel, amit Ő nekem ad, amivel Ő szeret engem. A hívő ember ezért válik képessé a Szentlélek munkája révén a felebarátja szeretésére annak bűnei ellenére is. Nekünk nem kell okot keresnünk a másik szeretésére a másik emberben, mert a hívő ember megtalálta az okot Krisztusban, megtalálta az okot a golgotai kereszten. Ezért írja az apostol az 1. levelében, hogy *„mi megismertük és elhittük az Istennek irántunk való szeretetét. Az Isten szeretet; és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is őbenne”* (1János 4,16). Látjuk, hogy a hívő ember élete mennyire összefonódik a szeretettel? Egészen odáig elmegy az apostol, hogy *„aki a szeretetben marad, az Istenben marad”*. És ennek ellenkezőjét írja a folytatásban, hogy *„aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent, mert az Isten szeretet”* (1János 4,8). A krisztusi szeretet nem egy opció a megtért ember számára, hanem a hívő élet egyik lényege, amiért Krisztus megváltott bennünket.

Ezt érti János apostol az alatt, hogy a kiválasztott asszonyt és gyermekeit nem csak ő szereti, hanem azok is, akik megismerték az igazságot, azaz megismerték Jézus Krisztust, és az Ő szeretetét, amely a golgotai kereszten mutatkozott meg, mikor értünk áldozta fel Önmagát. És mivel a krisztusi szeretet nem a másik emberből merít erőt, hanem Istentől kapja, ezért válik képessé arra, amire az emberi szeretet egyébként képtelen: az ellenség szeretetére. Ha megértjük, hogy Isten bennünk az Ő ellenségeit szerette és szereti, akkor értjük meg azt az emberi szeretet erejét meghaladó, de a krisztusi szeretet számára lehetséges feladatot, hogy szeressük még azokat is, akik gyűlölnek minket.

A hívő ember tudja, hogy magától erre képtelen. Képtelen vagyok szeretni a másikat, nincs út két ember között, nem létezik, amelyen keresztül eljuthatnék a másik emberhez, egyedül csakis Krisztus. A hívő ember Krisztuson keresztül tanulja meg szeretni a másikat, különösen is azokat, akiket Isten testvérül adott neki. János apostol erről is ír ebben a 2. levélben, amikor azt mondja, hogy a kiválasztott, azaz Krisztusban lévő asszonytestvérét és gyermekeit az igazságért szereti. Mert ezt mondja az 1. vers végén és a 2. vers elején: *„és nem csak én, hanem mindenki, aki megismerte az igazságot. Az igazságért”* szereti a családot. Azaz János apostol és mindenki, aki megismerte az igazságot, szeretik a kiválasztott asszonyt és gyermekeit, egyrészt azért, mert maguk is már Istenben vannak, ezért a szeretetben vannak, másrészt pedig azért, mert

a levél címzettjei is az igazságban, a hitben vannak. Ez pedig azt jelenti, hogy a hívő ember szeretheti a testvérében lévő hitet, azt a munkát, amit Isten végez a testvérében. A hívő embereket külön is összeköti ez: szerethetem a másik hitét, szerethetem Isten munkáját a másikban, azt, ahogyan bűnösnek tudja magát vallani, azt, ahogy egyedül Jézus Krisztus váltságshalálában tud csak bízni, azt, hogy megtanul egyedül Isten kegyelmétől függeni, és abban gyönyörködni. Jóllehet emberileg nézve lehet, hogy még nem is ismeri a másikat, lehet, hogy azt sem tudja róla, hogy mivel foglalkozik, hol lakik, hogyan él, de mivel meg van győződve róla, hogy az az ember hívő, hitet kapott, ezért testvérenek vallja, és szereti őt.

Annyi esetben próbálunk meg okokat keresni arra, hogy miért szeressük a gyülekezetünkben lévő testvéreinket, és valljuk be, sokszor nem találunk. Azért nem találunk, mert az emberben keressük. Isten ebben az ígében lefekteti a testvéri szeretet alapját: szeressed hívő testvéredet Krisztusért, és a Belé vetett hitéért. Olyan csodálatosan megmutatkozik ez a testvéri szeretet ebben a kifejezésben, amit János apostol használ, hogy mindenki szereti az asszonyt és a gyermekeit, akik megismerték az igazságot. Nem azért, mert mindenki ismerte a családot, dehogy ismerte minden hívő ezt a családot akkoriban, mégis mivel ők Isten gyermekei – és ez által pedig a többi hívő testvére is –, ezért szerették őket így láthatatlanul is.

Pál apostol leveleiben csodálatosan megmutatkozik az, hogy az egyik gyülekezetben lévő testvérek hogyan, és mint gondoskodnak ismeretlenül is a tőlük távol élő többi gyülekezetről és a bennük élő testvéreikről, mint üdvözlík őket az apostol levelein keresztül, és imádkoznak értük, csak azért, mert testvéreik az Úrban. Nem azért, mert személyesen ismerik őket. Jó lenne nekünk is megtanulni ezt a szeretetet és ezt az elfogadást. Ha a másik ember hívő, akkor szerethetem őt (egyébként azt is, aki nem hívő, azt is feladatom szeretni), akit mellém adott az Úr, akivel egy testnek tagjává tett, még inkább szerethetem. Mások bűneinek nem elválasztania kellene engem a másik embertől, hanem pont, hogy emlékeztetnie arra, hogy ő is kegyelemből él, ahogyan én is: egy kegyelem részesei vagyunk. S pont ezért az emberi bűnőknek nem elválasztania kellene minket egymástól, hanem még közelebb vinnie, mert a testvéri közösségben is a kegyelem valóságát, és közös voltát élhetjük meg.

De visszatérve az emberi és krisztusi szeretet közötti különbségekre: az emberi szeretet úgy szeret, ahogyan azt a szív diktálja és megtanulja a világban. Úgy, ahogyan a világ is szeret: ha te szeretsz, én is szeretlek. Vagy éppen azért szeretlek téged, mert én magamat ilyennek akarom mutatni mások előtt (a világ is tudja, hogy a szeretet mennyire dicséretre méltó, és ezért a hitetlen ember is ezzel akar ékeskedni: én mennyire tudok szeretni), de ez önző szeretet: magam miatt szeretem a másikat. Az emberi szeretet még arra is képes, hogy mindenét odaadja másokért, a vagyonát, az idejét, még az életét is. De örök szabálya az az emberi szeretetnek, hogy mindig akkor, azt az illetőt és úgy szereti, amikor, akit és ahogyan a saját szíve akarja. Az emberi szeretetet mindig az emberi szív határozza meg.

Ellenben a krisztusi szeretetben mindig az igazság, azaz Isten ígéje uralkodik és érvényesül. János azt mondja: igazán szeretem az illetőt. És ezzel nem csak azt mondta, hogy nem hazudok, igazat mondok, és tényleg szeretem, hanem az igazságért, és azokat, akik az igazságban vannak. Az Ige azt mondja, hogy *„a parancsolatnak vége pedig a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és igaz hitből való szeretet”* (1Timóteus 1,5). Isten az, aki megtanít minket szeretni, és Ő maga az, aki a szeretet gyümölcsét Szentlelke által megtermi bennünk. Ezért azt, hogy mikor, kit és hogyan szeressek, többé nem én mondom meg, nem a szívem, nem az óemberem, hanem Isten Szentlelke, aki akkor is szeretetre ösztönöz, amikor én fáradt és megkeseredett vagyok, aki azokat is szeretni akarja, akiket én lenézek, megvetek, vagy furcsán nézek rájuk, vagy félek tőlük, vagy esetleg eddig még beszédbe se elegyedtem velük, és olyan módon és mértékben, amelyre magamtól képtelen lennék.

Pont ezért az emberi szeretet különbözik abban a krisztusitól, hogy hogyan szeret. Az emberi szeretet saját szereteténél törődik, vagy éppen azal, hogy olyannak látszik-e, mint aki szeret, és ezért ezek a vágyak hajtják az embert, és a testvért mi ezeknek a vágyaknak vetjük alá. Ahelyett, hogy megtanulnánk egymást szolgálni, egymást akarjuk saját vágyainknak kitenni és alávetni. Azaz nem maga a testvér fontos nekünk, hanem az, amit rajta keresztül kaphatunk: vágyaink kielégítése. Mivel emberi vágyak uralkodnak az emberi szeretetben, ezért képtelen azokat megtagadva mások szolgájává válni, másokat szolgálni.

A krisztusi szeretet ebben is különbözik az emberitől: nem másokat vetek alá magamnak, hanem magamat próbálom meg alávetni testvéremnek alázattal. Többé nem az én vágyaim és szükségleteim kielégítése a célom, hanem testvérem javát nézem, őt szolgálom, ismerve az ígét: *„ne nézze ki-ki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is”* (Filippi 2,4).

És mivel a másik hasznát nézem, ezért képes vagyok a másik embert elengedni, szabadon szeretni. Az emberi szeretet azt hiszi, hogy a másikat szeretem, de sokszor magához akarja kötni, rabbá akarja tenni őt, hogy saját vágyait kielégíthesse. Ezért akarja maga mellett tartani a másikat, hogy ha szükség van, elővehesse őt. Hány olyan szülő van például, aki nem képes elengedni gyermekét még felnőtt korban sem, hanem magához akarja láncolni, nem nézve annak javát, hanem csak azt, hogy vele maradjon, ahelyett, hogy segítene neki érett felnőttként élnie. A krisztusi szeretet azonban a másikat szabadon szereti. Célja nem a manipuláció, nem a lelki függőség kialakítása, nem a megkötöttség létrehozása, hanem az, hogy Isten szeretetét, átformáló munkáját a másik ember is megtapasztalja az életében. Ezért képes még akár arra is, hogy elengedje a másikat, hagyva, hogy bizonyos időre eltávolodjon tőle annak reményében, hogy ez a másik hasznára válik.

Hadd hozzak fel 2 példát az Igéből. Nézzünk Keresztelő Jánosra: mennyire szerette az ő tanítványait, mert amikor megjelent Krisztus, és kijelentetett, hogy Ő *„Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit”*, elküldte magától a tanítványokat – menjetek, és Őt kövessétek, mert Ő az, akinek *„saruját hor-*

dozni sem vagyok méltó” (Máté 3,11). Keresztelő János mondhatta volna, hogy de jó, hogy ekkora tömeg szeret engem, de ő jobban szerette őket, és azt mondta, hogy menjetek el tőlem, mert Krisztus itt van, Őt ismerjétek meg, Neki felemelkednie, *„nekem pedig alább szállnom”* kell.

A másik példa pedig hadd lehessen a példázatbeli édesapa, a tékozló fiú édesapja. Annyira szerette halálát kívánó, és örökségét követelő fiát, hogy képes volt elengedni őt. Szeretettel várta vissza, de a saját útjára engedte. És tudjuk jól, hogy kicsoda a példázatbeli édesapa: Isten maga. Hagyja, hogy a bűnös emberiség eltávolodjon Tőle, de azért, mert Ő szereti az embert, és magához visszahívja. Az igazi szeretet szabadon szereti a másikat, nem megkötözöttségében.

Látjuk tehát, hogy mekkora a különbség az emberi és a krisztusi szeretet között, amiről más igék alapján még sok mindent mondhatnánk. Amikor János apostol 2. levelében hangsúlyozza, hogy ő igazán szeret azért, mert *„megismerte az igazságot”*, és a testvérében lévő igazságot is szereti, akkor egyrészt ösztönözni akar minket erre a krisztusi szeretetre, hogy szüntelen könyörögjünk érte. Hányszor imádkozunk azért, hogy úgy tudjunk szeretni, ahogy Megváltó Urunk? Nem kész terveink vannak sok esetben arra, hogy kit hogyan szeressünk? És nem tudunk azért könyörögni, hogy az emberi szeretetet felülmúló, meghaladó szeretettel tudjunk szeretni. A hívő ember könyörög a krisztusi szeretetért. János apostol arra is figyelmeztetni akar minket, nehogy emberi módon szeressünk, amelyhez Istennek nincs köze, csak a gyalgó emberi szívnek. Adja meg nekünk Megváltó Urunk, aki maga a szeretet, hogy szívünkben Szentlelke valóban a szeretet gyümölcsét teremje nap mint nap, és segítsen minket az ezért való könyörgésben, és abban, hogy ez által a szeretet által Ő maga mutakozzék meg. Mert ha úgy szeretjük egymást, ahogyan Krisztus szeretett minket, a világ meglátja, hogy a tanítványai vagyunk, és nem minket, nem a tanítványságunkat, hanem Őt látják meg. Adja az Úr, hogy ilyen, Őrá mutató életet tudjunk élni.

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy már a világ teremtése előtt szerettél bennünket, amikor elhatároztad és eldöntötted, hogy megváltasz minket, saját életedet áldozva fel értünk. Köszönjük, hogy eljöttél testet öltve, minden bűnünket elhordozva, bár bűnössé magad nem lettél, mégis minden keresztlmentél, amin mi is, és köszönjük, hogy ezeket elhordozva meghaltál, feláldozva magadat értünk, szeretetedből, azért, hogy mi élhessünk és megmenekülhessünk. Köszönjük, hogy elhihattuk ezt a kegyelmet és ezt a szeretetet, hogy megismerhettük, és azt is, ha őszintén tudunk erről bizonyosságot tenni másoknak, hogy mi tudjuk, hisszük, hogy Te szeretsz minket.

Hálát adunk azért, hogy Szentlelked munkálja bennünk ezt a szeretetet. Hadd könyörögjünk most a szeretet gyümölcséért külön is, mert szívünk csalárd módon képes becsapni bennünket, a számunkra jónak tűnő apróságokból nagyokat csinálni, és elhitetni velünk, hogy azok a szeretetnek hatalmas meg-

nyilvánulásai, közben pedig csak gyarló emberi szeretet. Ezért könnyörgünk, hogy taníts meg minket úgy szeretni, ahogyan Te szerettél minket. Segíts ne magunkra gondolni, ne bírálgatni a másikat. Könnyörgünk add, hogy mások bűnei ne lehessenek akadályok a mi szívünkben, hogy szeressük őket. Segíts levetköznünk ezt is. És segíts felöltözni amaz új embert, aki a Te képed szerint való, akinek nem jelentett akadályt az, hogy ellenségeiért ontsa ki saját véré.

Hadd kérjük még konkrétabban, Urunk, hogy családtagjainkat, akikkel nap mint nap életközösségben vagyunk, vagy itt a gyülekezetben az ismeretleneket hadd tudjuk szeretni. Lelked bölcsességét, szeretetét, türelmét hadd kérjük ezért. Köszönjük, hogy ha már ezen az úton előre haladhattunk a Te jóvoltodból, kérünk, hogy továbbra is vezess minket.

Könnyörgünk azért az emberért, aki közénk jön, hadd láthassa meg – ne azt, hogy mi kik vagyunk, hanem – hogy Te mit munkálsz mibennünk. Hadd láthassa meg a Te szeretetedet közöttünk, és ezáltal hadd kerüljön Hozzád közelebb, és hadd ismerjen meg Téged, hadd születhessen újjá.

Könnyörgünk az előttünk álló hét alkalmiért is: áldd meg azokat, add, hogy a Te igéd hirdettessék közöttünk. Áldd meg napi csendességeinket, és életünket, hogy az Ige szerint tudjunk cselekedni és szeretni. Köszönjük, hogy Te magad vagy az, aki kezekben hordozol minket, és megőrzöl bennünket addig a napig, amíg vagy magad mellé veszel bennünket, vagy pedig visszajössz, és színről színre láthatunk Téged.

Áldott legyen a Te háromszor szent neved!

Ámen.

395,1-2 dicséret

(Herrnhag, 1735,) Basel, 1745.

Is- ten szí- vén meg- pi- hen- ve
 Hi- tünk kar- ja úgy ö- lel- je

Forr-jon szí-vünk egy-be hát,
 É- des Meg-vál- tón-kat át! Ó fe-jünk, mi

né- ki tag- ja, Ó a fény, mi szí- ne- i;

Mi cse-lé-dek, ő a gaz-da Ó mi-énk, ö-vé-i mi.

2. Szeretethen összeforrva, Egy közös test tagjai,
 ∴ Tudjuk egymásért harcolva, Ha kell, vérünk ontani.
 Úgy szerette földi nyáját S halt meg értünk jó Urunk;
 Fájna néki, látva minket, Hogy szeretni nem tudunk.